

Moje soukromí

V době, kdy jsem ještě byla malý prcek, jestli můžu vůbec použít tento výraz – byla jsem totiž vždy o hlavu větší než všichni mí vrstevníci, měla jsem docela problém seznamovat se s jinými dětmi. Asi si dovedete představit, jak rozvinuté a obsáhlé byly rozhovory, kterých jsem se účastnila. Pokud pro mne už tehdy existovalo nějaké soukromí, což mi při představě bezprostředních a veskrze pravdomluvných dětí přijde jako science fiction, byla jsem jeho geniálním strážcem. Když se dnes někdy přistihnu, jak se bez okolků svěřuji i těm „léty neproověřeným“ přátelům se svými pocity, plány, přáními či starostmi, hořce lituji, že mi ta mlčenlivost nevydržela o něco déle, a že jsem si před její ztrátou nestačila uvědomit její zásadní klady. Díky touze vybudovat jakési vztahy a vazby jsem se až zaprodala býtí sdílnou a ochotnou cokoliv komentovat. Už několik let se s tím snažím vypořádat a naučit se zase takzvaně „držet jazyk za zuby“, protože i když stále uznávám heslo „upřímnost nade vše“, už se moc dobře uvědomuji, že je vždy potřeba zvážit, kdy je vhodná, a kdy může naopak spíše ublížit. Ať už mi osobně, nebo někomu dalšímu. Za první – svým výrokem můžeme někoho ranit, a za druhé – přílišným odhalováním svých třináctých komnat se vystavujeme záněmu nebezpečí, že toho kdokoliv zneužije. A někdy se také může stát, že svou nekontrolovanou otevřeností od sebe někoho odradíme. I když stále věřím v lidi bez předsudků, naslouchavé a trpělivé, pár jich dokonce znám, myslím si, že většina dává, stejně jako já, na první dojem. Bohužel, tím většinou získáme o svých nových známých úplně mylné představy.

Nemám recept, jak oprostit lidstvo od předsudků, či jak jej naučit trpělivosti, ale dovolím si uvést jednu radu na závěr: střežte si své soukromí a na souzení druhých si vždy nechte dostatek času, protože svět je jako roztančený a nablýskaný karneval, kde lidé nosí úchvatné masky. V rouše beránčím se může skrývat vlk a v převleku žraloka zase zlatá rybka.